

ТЕХНОЛОГІЯ ПРОБЛЕМНОГО НАВЧАННЯ В РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОЇ САМООСВІТНЬОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ В УМОВАХ МАГІСТРАТУРИ

маркетинг: наук.-теор. Часопис. – 2004. – № 4. – С. 189 – 199.

2. Гомеостаз // Психологічна енциклопедія / Автор-упорядник О.М. Степанов. – К.: Академвидав, 2006. – 424 с. – С. 87 – 88.

3. Гончаренко С. Гуманізація освіти / С. Гончаренко // Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України; головний ред. В.Г. Кремень. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с. – С. 156 – 157.

4. Дяченко Л.В. Інтелектуальний розвиток студентів в процесі професійного навчання / Л. Дяченко [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/27_NNM_2009/Pedagogical/53125.doc.htm

5. Закон України “про вищу освіту” [Електронний

ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.ua/legislation/law/2235/>

6. Лейтес Н.С. Одарённые дети / Н. Лейтес // М.: АСАДЕМА, 2007. – 332 с.

7. Самоутвердження // Психологічна енциклопедія / Автор-упорядник О.М. Степанов. – К.: Академвидав, 2006. – 424 с.

8. Смольсон М.Л. Интеллект / М. Смольсон // Енциклопедія освіти / Акад. пед. наук України; головний ред. В.Г. Кремень. – К.: Юрінком Інтер, 2008. – 1040 с. – С. 356 – 357.

9. Табачковський В. Самореалізація / В. Табачковський, Г. Шалашенко // Філософський енциклопедичний словник [за ред. Шинкарука В.І.] – К.: Абрис, 2002. – 742 с. – С. 563 – 564.

Стаття надійшла до редакції 27.11.2014

УДК 378.6:001.7

Лада Швачка, асистент кафедри педагогіки та методики професійного навчання Української інженерно-педагогічної академії

ТЕХНОЛОГІЯ ПРОБЛЕМНОГО НАВЧАННЯ В РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОЇ САМООСВІТНЬОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ В УМОВАХ МАГІСТРАТУРИ

Стаття присвячена питанню підготовки майбутніх викладачів вищої школи, а саме технології проблемного навчання в розвитку їх професійної самоосвітньої компетентності, що в сучасних умовах організації навчально-виховного процесу магістратури зі спеціальності “Педагогіка вищої школи” набуває вагомої актуальності.

Ключові слова: технологія, проблема, магістрант, підготовка, розвиток, самоосвіта, компетентність.

Рис. 1. Літ. 6.

Лада Швачка, асистент кафедри педагогіки та методики професійного навчання Української інженерно-педагогічної академії

ТЕХНОЛОГИЯ ПРОБЛЕМНОГО ОБУЧЕНИЯ В РАЗВИТИИ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ОБРАЗОВАТЕЛЬНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ БУДУЩИХ ПРЕПОДАВАТЕЛЕЙ В УСЛОВИЯХ МАГИСТРАТУРЫ

Статья посвящена вопросу подготовки будущих преподавателей высшей школы, конкретно технологии проблемного обучения в развитии их профессиональной самообразовательной компетентности, что в современных условиях организации учебно-воспитательного процесса магистратуры “Педагогика высшей школы” приобретает значимой актуальности.

Ключевые слова: технология, проблема, магистрант, подготовка, развитие, самообразование, компетентность.

Lada Shvachka, Assistant professor of pedagogy and methodology of professional education of the Ukrainian engineering pedagogics Academy

TECHNOLOGY PROBLEM-BASED EDUCATION IN THE DEVELOPMENT OF SPECIALTY COMPETENCE OF FUTURE TEACHERS IN A GRADUATE

The article is devoted to the training of future teachers of higher school, specifically the technologists of problem-based education in the development of their professional competence, self-educational that the educational process “Pedagogy graduate high school” is of significant relevance.

Keywords: technology, the issue, the undergraduate, preparation, development, self-education, competence.

Постановка проблеми. Самоосвіта є невід’ємною умовою професійної діяльності, яка є фактором особистісно-професійного зростання викладача, а також диктується соціальним замовленням

суспільства. У наш час викладач вищої школи – носій високих ідеалів, здатний реально впливати і формувати світогляд молоді. Саме тому проблема розвитку професійної самоосвітньої компетентності майбутнього викладача набуває

особливого значення для його майбутнього професійного зростання. А професійна самоосвіта викладача – це цілеспрямована самостійна діяльність з удосконалення наявних і придбання нових психолого-педагогічних та методичних знань, метою якої є самовдосконалення в особистому та професійному плані. Одже тільки за допомогою сучасних ефективних технологій є можливість допомогти майбутньому викладачеві розвивати зазначену компетентність.

Аналіз основних досліджень і публікацій.

Про значущість розвитку професійної самоосвітньої компетентності в процесі підготовки майбутніх фахівців наголошується в ряді сучасних досліджень. Так, на думку М. Сметанського, самостійна робота спонукає по-іншому розглядати сутність і зміст навчальних дисциплін. Принципово змінюється характер пізнавальної діяльності: замість відтворення й закріплення знань – самостійний пошук елементів творчого досвіду, що входять у зміст освіти. Отже, стимулюються активність і пізнавальний інтерес, забезпечується розвиток педагогічного мислення майбутнього вчителя, його професійних якостей [2, 105].

Так як здатність до самоосвіти виявляється в діяльності, автори Є.Н. Фоміна, Є.С. Чеботарьова, Є.К. Арінханова виділяють таке поняття, як “самоосвітня компетентність”. На їх думку самоосвітня компетентність визначається як якість особистості, яка характеризується здатністю до систематичної самостійно організованої пізнавальної діяльності, спрямованої на продовження власної освіти в загальнокультурному і професійному аспектах. Крім того, вчені підкреслюють, що дана компетентність базується на досвіді самоосвітньої діяльності, на прагненні педагога розширити свій освітній потенціал.

Ми поділяємо погляди О. Глузмана [1], що при навчанні у ВНЗ у багатьох формується прагнення до проведення самостійних експериментів, поступово накопичується досвід виконання невеликих навчальних досліджень. Разом з тим, проблема сучасної магістратури зі спеціальності “Педагогіка вищої школи” полягає в тому, що самостійна робота не розглядається як організований найважливіший компонент професійної підготовки, тому не носить постійний масовий характер.

Не зважаючи на значну кількість наукових публікацій, в яких вивчаються різні аспекти проблеми підготовки майбутніх викладачів до професійної діяльності, питання розвитку професійної самоосвітньої компетентності

магістрантів зі спеціальності “Педагогіка вищої школи” залишається ще не до кінця дослідженим.

Постановка завдання. Тому метою нашої статті є розгляд технологій розвитку професійної самоосвітньої компетентності майбутніх магістрів зі спеціальності “Педагогіка вищої школи” в процесі професійної підготовки.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Аналіз реальної практики організації навчально-виховної роботи в магістратурі “Педагогіка вищої школи” дає можливість виділити основні види самостійної роботи в процесі навчання: вивчення окремих тем або питань, що передбачені для самостійного опрацювання; підготовка до практичних, семінарських занять; переклад іноземних наукових текстів; читання й аналіз наукових текстів; систематизація вивченого матеріалу курсу, пошук й опанування інформації в мережі Інтернет; написання реферату за заданою проблематикою; підготовка критичного есе на статті зарубіжних і вітчизняних авторів із певної тематики; пошук та огляд літературних джерел за заданою проблематикою курсу; аналітичний розгляд наукової публікації та ін.

Однією з найбільш поширених форм самостійної діяльності магістрів спеціальності “Педагогіка вищої школи” є науково-дослідна робота над конкретно науковою проблемою під керівництвом викладача (наукового керівника). Магістранти мають можливість займатися науково-дослідною діяльністю індивідуально, зокрема при вивченні навчальних дисциплін.

Проблемі формування самостійної дослідницької діяльності присвячено дисертаційне дослідження М. Князян. Автор говорить про принципові відмінності цього виду праці магістрантів:

- самостійна робота включає дослідницьку діяльність у структуру своїх організаційних форм як найвищу фазу актуалізації творчої самостійності особистості; такий рівень самостійної роботи дозволяє науковцям стверджувати про наявність “самостійної дослідницької роботи” (М. Фалько), “самостійної роботи пошукового характеру” (Н. Коваль);

- дослідницька діяльність інкорпорує власні елементи до структури самостійної роботи (у вигляді окремих етапів цієї діяльності або комплексів пошукових дій), наприклад, опрацювання певної наукової літератури, комплектування бібліографії, створення “банку творчих ідей” тощо [3, 18].

Цікавою нам вважається позиція автора, який у структурі самостійно-дослідницької діяльності виокремлює компоненти: мотиваційно-ціннісний, змістовий, процесуально-операційний, рефлексивний.

ТЕХНОЛОГІЯ ПРОБЛЕМНОГО НАВЧАННЯ В РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОЇ САМООСВІТНЬОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ В УМОВАХ МАГІСТРАТУРИ

Мотиваційно-ціннісний компонент передбачає формування системи мотивів, що відбиваються в інтересах, цінностях, життєвих цілях, переконаннях, ідеалах; закладає фундамент особистості; визначає прикінцеву ефективність самостійно-дослідницької діяльності, її спрямованість на оптимізацію професійної підготовки майбутніх педагогів.

Змістовий компонент синтезує науково-педагогічну інформацію академічного та практико-орієнтованого сегментів. Структуру академічного сегменту складають методологічний, історичний, теоретичний, технологічний блоки інформації, а структуру практико-орієнтованого – методичний, суб'єктно-комунікативний і змістово-рольовий блоки.

Процесуально-операційний компонент передбачає оволодіння магістрантами комплексами самостійно-дослідницьких дій, до яких відносять розробку вихідної бази дослідження, вивчення теоретичної інформації, проведення констатувального експерименту, розробку моделі формульованого етапу педагогічного експерименту, аргументацію власної наукової позиції, узагальнення експериментальних даних, прогнозування наслідків дослідження, оформлення результатів наукового пошуку.

Рефлексивний компонент передбачає саморозкриття, самопроєктування, самодійснення майбутніх магістрів, що сприяє стабілізації їх самостійно-дослідницької діяльності, безперервності й динамічності функціонування, визначення перспектив її розвитку [3, 20].

Для більш чіткого розуміння проблеми необхідно також виділити певні вимоги щодо організації й методики самостійної дослідницької роботи. Для цього ми вважаємо за необхідне звернутися до міркувань А. Афанасьєва:

1) Розвиток мотиваційної установки. Установка відчутно впливає на характер і результати діяльності магістрантів, сприяє підвищенню ефективності дій, активізує мислення, пам'ять, робить сприйняття точнішим, увагу більш зосередженою, спрямованою на об'єкт пізнання.

2) Систематичність і безперервність. Тривала перерва в роботі з навчальним матеріалом негативно впливає на засвоєння знань, спричинює втрату логічного зв'язку з раніше вивченим. Несистематичність самостійної роботи унеможливує досягнення високих результатів у навчанні.

3) Послідовність у роботі, що означає чітку упорядкованість, черговість етапів роботи [4, 142 – 143].

Зазначені вище завдання самостійної роботи вимагають застосування певних педагогічних

технологій для розвитку професійної самоосвітньої компетентності майбутнього викладача вищої школи. Зроблений нами аналіз в магістратурі “Педагогіка вищої школи” даного питання підводить нас до висновку: необхідно звернути уваги викладачів магістратури на окреслене питання.

Так поняття “педагогічна технологія” відоме з 20-х років ХХ ст., і зустрічається у працях А. Ухтомського, С. Шацького, В. Бехтерева, І. Павлова. Вже тоді воно трактувалося по-різному. В одному разі – як сукупність прийомів і засобів, спрямованих на чітку й ефективну організацію навчальних занять, що нагадує виробничу технологію; в іншому – як уміння оперувати навчальним і лабораторним обладнанням, використовувати наочні посібники. У подальші роки сутність поняття досліджували Т. Ільїна, С. Шаповаленко, Л. Прессман, Д. Чернілевський, О. Філатов, І. Лернер, В. Беспалько, М. Кларін, В. Гузєєв, А. Кушнір, В. Монахов, Г. Селєвко, М. Чошанов, В. Євдокимов, І. Прокопенко, В. Паламарчук, С. Сисоєва, О. Пехота, Т. Назарова та ін.

Теоретичні й практичні аспекти інноваційних педагогічних технологій організації навчально-виховного процесу у вищих навчальних закладах розглядалися в дослідженнях О. Гохберг, О. Євдокимова, І. Козловської, А. Слободенюка.

З розвитком навчальної техніки і комп'ютеризації навчання “технологія навчання” і “педагогічна технологія” стали усвідомлюватись системою засобів, методів організації і управління навчально-виховним процесом. На кінець 70-х – початок 80-х років відокремились два складники педагогічної технології: використання системного знання для вирішення практичних задач і використання в навчальному процесі технологічних засобів.

На відміну від поняття “технології в освіті”, що відповідало поняттю “технічні засоби навчання” під педагогічною технологією почали розуміти сукупність засобів і методів педагогічного процесу.

У документах Асоціації з педагогічних технологій США підкреслювалось: “педагогічна технологія є комплексним інтегральним процесом (люди, ідеї, засоби і способи організації діяльності) для аналізу проблем планування всіх аспектів засвоєння знань”.

Найбільш цілісним є підхід до визначення поняття “технології” у Т. Назарової. Вона зробила опис понять, з'ясувала відмінності між ними, довела, що на кожному з них діє ієрархія цілей, завдань, змісту.

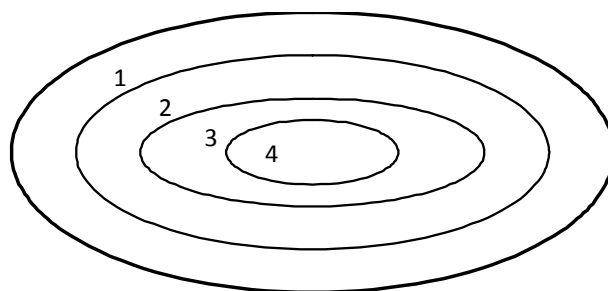

Рис. 1. Змістовий взаємозв'язок понять педагогічної технології

Освітні технології відбивають загальну стратегію розвитку освіти, єдиного освітнього простору, їх призначення – прогнозування розвитку освіти, його конкретне проектування і планування, передбачення результатів, а також визначення відповідних освітнім цілям стандартів.

Прикладами освітніх технологій можуть бути концепції освіти, освітні системи. На сучасному етапі – це гуманістична концепція освіти.

Якщо освітні технології відбивають стратегію освіти, то педагогічні втілюють тактику її реалізації у навчально-виховному процесі шляхом впровадження моделей останнього і тотожних йому моделей управління цим процесом. Наприклад, модель особистісно-орієнтованого і розвивального навчання, модульно-розвивального навчання, проблемного навчання та інші.

Отже, можна зробити висновок, що педагогічна технологія відображає модель навчально-виховного і управлінського процесів освітнього закладу і об'єднує в собі зміст, форми і засоби кожного з них.

Навчальна технологія – поняття близьке, але не тотожне поняттю педагогічна технологія. Воно відбиває шлях освоєння конкретного навчального матеріалу (поняття) в межах відповідного навчального предмета, теми, питання. Потребує спеціальної організації навчального змісту, адекватних йому форм і методів навчання. Але можливі й такі варіанти: до форм навчання добираються зміст і методи навчання або до методів – форми і структурується зміст навчання. Наприклад, це можуть бути предметне навчання, ігрова технологія, технологія проблемного навчання (на рівні методу), інформаційні технології, технологія використання опорних схем, конспектів, класичне лекційне навчання, навчання за допомогою аудіовізуальних технічних засобів чи книжки, система “консультант”, система “репетитор” (індивідуальне), дистанційне навчання, комп'ютерне навчання та ін.

Педагогічна техніка відбиває рівень майстерності викладача, тобто рівень володіння

ним прийомами навчання, виховання, що визначає ступень розвитку суб'єктів педагогічного процесу (як мета, результат).

Це означає, що поняття педагогічна техніка, безумовно, пов'язане з поняттями навчальна (виховна) технологія, педагогічна технологія, освітня технологія.

Змістовий взаємозв'язок розглянутих понять можна показати схематично.

1 – освітні технології

2 – педагогічні технології

3 – технології навчання (виховання, управління)

4 – педагогічна техніка

Грунтовний аналіз літературних джерел дозволив нарахувати деяким авторам понад 300 визначень “педагогічна технологія”. У сучасній науці педагогічна технологія розглядається як чітке наукове проектування і відтворення гарантуючих успіх педагогічних дій.

Теоретичний аналіз проблеми свідчить, що під педагогічною технологією, насамперед, розуміється система найбільш раціональних способів досягнення педагогічної мети, наукова організація навчально-виховного процесу, що визначає найбільш раціональні й ефективні способи досягнення кінцевих освітньо-культурних цілей.

Ми схиляємось до думки, що педагогічна технологія розвитку професійної самоосвітньої компетентності майбутніх викладачів в умовах магістратури “Педагогіка вищої школи” повинна задовольняти деяким основним методологічним вимогам, критеріям технологічності:

- концептуальність (опора на певну концепцію, що містить філософські, психологічні, дидактичні і соціально-педагогічні обґрунтування освітніх цілей);

- системність (педагогічна технологія повинна мати всі ознаки системи);

- логічність процесу, взаємозв'язок усіх його частин, цілісність;

- керованість (можливість цілепланування, проектування процесу навчання, поетапної

ТЕХНОЛОГІЯ ПРОБЛЕМНОГО НАВЧАННЯ В РОЗВИТКУ ПРОФЕСІЙНОЇ САМООСВІТНЬОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ В УМОВАХ МАГІСТРАТУРИ

діагностики, варіювання засобами і методами з метою корекції результатів);

- ефективність (оптимальність витрат, гарантованість досягнення запланованого результату – певного стандарту навчання);

- відтворюваність (можливість застосування в інших однотипних умовах, іншими суб'єктами);

- єдність змістової і процесуальної частини, їх взаємо обумовленість.

За рівнем застосування педагогічна технологія розвитку професійної самоосвітньої компетентності майбутніх викладачів повинна бути локальною технологією, яка визначає вирішення окремих дидактичних завдань (формування понять, технологія самостійної роботи та ін.).

Враховуємо що до початку навчання у магістратурі майбутній викладач, як студент, вже був залучений до наступних видів діяльності в попередньому навчанні:

1. Повідомлення необхідних знань;

2. Формування вмінь на репродуктивному рівні:

а) демонстрація діяльності в цілому, за елементами;

б) організація відроблення вмінь у спрощених умовах;

в) організація самостійної практики з безперервним зворотнім зв'язком і позитивною підтримкою з боку викладача.

3. Перехід до пошукової продуктивної фази:

а) організація різноманітних проблемних ситуацій – розв'язання нестандартних завдань, а в окремих випадках – імітаційне моделювання реальності;

б) обов'язковий аналіз студентами своєї діяльності, її обговорення з викладачем (у групі). Прикладом може бути формування вмінь доводити теореми.

Для розвитку, на підставі вже набутої, професійної самоосвітньої компетентності майбутніх викладачів ми бачимо наступні завдання:

- розвиток мислення, здібностей особистості, її творчих умінь;

- виховання активної творчої особистості, яка вміє бачити, ставити й вирішувати нестандартні проблеми;

- засвоєння майбутнім викладачем знань, умінь, які самостійно здобуті в ході активної пізнавальної діяльності.

Для розв'язання зазначених завдань ми пропонуємо простий спосіб: створення проблеми. Це такий різновид, наприклад питання, відповідь на яке не має в набутому досвіді майбутнього викладача і тому потребує відповідних практичних і теоретичних самостійних дій, які відрізняються від простого інформаційного пошуку.

Під проблемними питаннями ми розуміємо наукові завдання, що належать до певної галузі наукового дослідження. Дослідження з окремих тем можуть бути індивідуальними або проводитись групою на факультативних чи основних заняттях.

Визначення проблеми вказує саме на те, що магістрант має певний запас знань, які необхідні для набуття нових, поглиблення в сутність процесу або явища. Одночасно воно свідчить про недостатність досягнутого рівня знань. Тому проблема визначається як знання про незнання хоча не будь-яке знання про незнання є проблемою.

Ми бачимо наступні шляхи утворення проблемних ситуацій (висвітлюємо їх по зростанню складності):

1. Спонування магістрантів до вибору правильного варіанта відповіді та її обґрунтування.

2. Спонування магістрантів до пояснення явищ, фактів, їх зовнішньої невідповідності, суперечливості.

3. Перехід від поодиноких фактів до узагальнень.

4. Зіставлення суперечливих фактів, явищ.

5. Вирішення суперечностей між теоретично можливим засобом розв'язання завдання і практичною нездійсненністю обраного засобу діяльності.

Алгоритмічно пропонуємо основні етапи вирішення проблеми:

- виявлення суперечностей, створення проблемної ситуації, її усвідомлення магістрантом;

- виділення проблеми, її формулювання на основі аналізу ситуації;

- висунення гіпотез, пошук засобів розв'язання;

- аналіз гіпотез, установлення шляхів вирішення проблеми;

- перевірка правильності вирішення,

- самостійне оперування набутими знаннями.

Висновки. Отже, ми поділяємо погляди зазначених в даному дослідженні науковців і розвиток професійної самоосвітньої компетентності майбутніх викладачів в умовах магістратури розглядаємо як системоутворюючий фактор професійного становлення, духовного і морального розвитку й безперервного особистісного самовдосконалення магістрантів.

1. Глузман А.В. Професійно-педагогічна підготовка студентів університета: теорія і опыт дослідження: монографія / А.В. Глузман. – К.: Інститут педагогіки і психології професійного образования АПН України, 1998. – 255 с.

БАГАТОГРАННІСТЬ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА І ЙОГО ВПЛИВ НА ФІЗИЧНИЙ І ДУШЕВНИЙ СТАН ЛЮДИНИ

2. Сметанський М. Деякі аспекти поліпшення якості педагогічної освіти майбутніх учителів / М. Сметанський // *Вища освіта України*. – 2008. – № 1. – С. 103 – 109.

3. Князян М. О. Система формування самостійно-дослідницької діяльності майбутніх учителів іноземних мов у процесі ступеневої підготовки: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора пед. наук: спец. 13.00.04 "Теорія і методика професійної освіти" / М. О. Князян. – Одеса, 2007. – 45 с.

4. Афанасьєв А. О. Основи наукових досліджень: навчальний посібник / А. О. Афанасьєв, Є. Ю. Кузькін. – Харків: ХНЕУ, 2005 – 157 с.

5. Курило В. С. Взаємодія науки й практики: проблема зміцнення / В. С. Курило // *Освіта Донбасу*. – 2010. – № 4 – 5. – С. 5 – 7.

6. Рептух Н. О. Підготовка до науково-дослідної діяльності магістрів як науково-теоретична проблема / Н. О. Рептух // *Вісник Національної академії оборони*. – 2009. – № 4. – С. 54 – 59.

Стаття надійшла до редакції 17.12.2014

УДК 781.3

Світлана Теодорович, викладач кафедри хорового співу
Михайло Ковбасюк, доцент кафедри хорового співу факультету культури і мистецтв
Львівського національного університету імені Івана Франка

БАГАТОГРАННІСТЬ МУЗИЧНОГО МИСТЕЦТВА І ЙОГО ВПЛИВ НА ФІЗИЧНИЙ І ДУШЕВНИЙ СТАН ЛЮДИНИ

У даній статті проаналізовано вплив високих взірців класичного і народного музичного мистецтва на фізичне і душевне здоров'я людини.

Ключові слова: музична терапія, фізичне здоров'я, емоції, душа особистості.

Лит. 6.

Светлана Теодорович, преподаватель кафедры хорового пения
Михайло Ковбасюк, доцент кафедри хорового пения факультету культури и искусств
Львовского национального университета имени Ивана Франко

МНОГОГРАННОСТЬ МУЗЫКАЛЬНОГО ИСКУССТВА И ЕГО ВЛИЯНИЕ НА ФИЗИЧЕСКОЕ И ДУШЕВНОЕ СОСТОЯНИЕ ЧЕЛОВЕКА

В данной статье проанализировано влияние высоких образцов классического и народного музыкального искусства на физическое и душевное здоровье человека.

Ключевые слова: музыкальная терапия, физическое здоровье, эмоции, душа личности.

Svitlana Teodorovych, Lecturer of Choral Singing Department
Mykhaylo Kovbasyuk, Docent of Choral Singing Department Culture and Arts Faculty
Lviv National University by I. Franko

DIVERSITY OF MUSICAL ART AND ITS INFLUENCE ON PHYSICAL AND PSYCHIC STATE OF A HUMAN

This article analyzes the impact of higher models of classical and folk music on physical and mental health.

Keywords: music therapy, physical health, emotions, the soul of the individual.

Постановка проблеми. З давнини використовується цілющість музики не тільки для духовного здоров'я, але й для фізичного та психічного. Терапевтичну властивість музики підкреслюють і психологи, стверджуючи, що за допомогою певної мелодії можна спонукати певного емоційного стану людини.

Особливу актуальність мають заходи з удосконалення існуючих та створення нових ефективних засобів, що підвищують резервні

духовно-фізіологічні можливості організму. Усе більшого визнання набувають інтегративні методи відновлення, зміцнення та збереження фізичного й психічного благополуччя педагога та вихованця. Одним з таких перспективних методів визнаний ключовий вид психолого-педагогічного, естетотерапевтичного впливу на особистість, це – музикотерапія.

Дослідницьку думку зосереджуємо на аналізі впливу високих взірців класичного і народного музичного мистецтва на фізичне і душевне здоров'я людини.